

λο κακό, ήλθε ο χρόνος, με αγώνα δικό μας, με τη δική μας συμπεριφορά, με το δικό μας παράδειγμα της πρώτης αυτής Βουλής, να σταθούν και να στεριώσουν οι δύσκολες διαδικασίες.»

Πολιτικά κόμματα αναφύονται σαν τα μανιτάρια, χωρίς κομματική οργάνωση και υποδομή, χωρίς ξεκάθαρη ιδεολογία και ρεαλιστικό πρόγραμμα. Ενώ ντροπή της πολιτικής μας δημοκρατίας, και σαφής παραβίαση των αρχών και των πολιτικών αξιών που υπαγορεύει το Σύνταγμά μας αποτελεί το κόμμα της Χρυσής Αυγής, ανεξάρτητα από τους λόγους που συντέλεσαν στην ανάδειξή της. Όπως ρητά αναφέρεται στις διατάξεις του άρθρου 29 του Συντάγματός μας, που αφορά τα πολιτικά κόμματα: «...η οργάνωσή και η δράση τους οφείλει να εξυπηρετεί την ελεύθερη λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος», αξίες τις οποίες δεσμεύονται με τον όρκο που δίνουν να υπηρετούν οι βουλευτές.

Η απαξίωση της πολιτικής ηγεσίας μας είναι η σημερινή πραγματικότητα. Απίστευτη υποβάθμιση της κοινοβουλευτικής δεοντολογίας, για να μη χρησιμοποιήσουμε βαρύτερους χαρακτηρισμούς, σε συνεδριάσεις για ύψιστα πολιτικά θέματα, που αναμεταδίδονται ζωντανά από την τηλεόραση, αλλά και τις οργανωμένες συζητήσεις βουλευτών επίσης στην τηλεόραση. Ακόμα οι ίντριγκες, οι εκβιασμοί και η μεταπήδηση από κόμμα σε κόμμα και οι καταγγελίες για εξαγορά βουλευτών για την ψήφο φέρνουν στο νου παλιότερες εποχές. Υπάρχει όμως μια διαφορά: Η ποιότητα του πολιτικού λόγου σήμερα είναι αχαρακτήριστη. Η πόλωση φθάνει στα όρια της απρέπειας. Ο άκρατος λαϊκισμός και η έλλειψη της πολιτικής ευθύνης, και περιφρόνηση της «ηθικής των μέσων και της μεσότητας» (Γ. Δ. Δασκαλάκης, 1978) είναι η οδυνηρή πραγματικότητα σ' αυτήν την τρομακτική κρίση που βιώνουμε. Το ότι «η δημοκρατία δεν έχει αδιέξοδα» χρησιμοποιείται σαν άλλοθι. Δεν έχει ανάγκη από κατατομήσεις. Κι' αυτοί που ασφαλώς υπάρχουν και μένουν πιστοί στον όρκο σεβασμού των ηθικών και πολιτικών αξιών, που υπαγορεύονται από το Σύνταγμα, δεν οδηγούνται στον αποκεφαλισμό όπως ο Τόμας Μορ. Ούτε στο κώνειο, όπως ο Σωκράτης. Κατάργηση θέσεως, τροποποίηση ή θέσπιση νέων πλαισίων, ακόμα και συνταγματικές αλλαγές, για κάλυψη διαφθοράς και πολιτικής εξυπηρέτησης πελατειακών δεσμεύσεων. «Παραιτήσεις» και αντικατάσταση προσώπων είναι σχεδόν απλή υπόθεση. Εξάλλου τα μεγάλα ΜΜΕ συνήθως καλύπτουν έντεχνα τέτοιες πολιτικές, φυσικά με ανταλλάγματα.

Και οι πολίτες; Αυτός ο περίφημος χορός του νεώτερου δράματος; Ή μένει απαθής, αποξενωμένος αφού η περιθωριοποίηση είναι το μεγάλο τίμημα της ανεργίας που μασιτίζει ιδιαίτερα του νέους ή στρέφεται στη βία, στο ρατσισμό και σε ακραίες φασιστικές ιδεολογίες. Η πόλη παρουσιάζει πολλές όψεις. Αυτή που χάνεται στο σκοτάδι και κρύβει τη δυστυχία και

την απόγνωση, η άλλη που γεμίζει τις καφετέριες και τα φηπνά "ταχυφαγεία" που ανοίγουν σε μαγαζιά που έκλεισαν και η άλλη, που θυμίζει μια "κάστα κατοχική" που τέρπεται από τους ήχους των παλιών ρεμπέτικων τραγουδιών. Τα έχει βάλει και στα σαλόνια και στις μοντέρνες πολιτισμικές εκπομπές των ΜΜΕ. Όμως χορεύει υπό τους ήχους της μουσικής αυτής χωρίς να νοιώθει το βάθος. Απλά μιμείται τις κινήσεις του. Η εσωτερική δύναμη του σκοπού και του χορού του είναι άγνωστες. Και οι νέες γενιές; Στρέφονται περισσότερο στις κραυγές της ροκ μουσικής και σε όποια πρότυπα αυτή προβάλλει. Γυρίζουν την πλάτη στις αξίες που τους προσφέρουμε. Ανεργία, απόγνωση από ένα αβέβαιο μέλλον και φυγή από τον τόπο ως διέξοδο. Αρνούνται τον πολιτισμό που τους προσφέρουμε. Καταγγέλλουν την υποκρισία μας ότι «το μέλλον του τόπου είναι οι νέοι και οι νέες» ή ότι «έχουμε συναίσθηση των ευθυνών μας απέναντι στα παιδιά μας». Καταφεύγουν στη βία, στην τρομοκρατία και σε πράξεις βανδαλισμού, που άλλωστε και έντεχνα καλλιεργούνται από πολιτικές δυνάμεις.

Ας παραδεχθούμε όμως και τις ευθύνες

όλων μας για ό,τι συμβαίνει και για τη λειτουργία της δημοκρατίας μας. Ως Έλληνες, ως φορείς πολιτικής εξουσίας, εξουσίας που μας την παρέχει η ίδια η δημοκρατία, ως δημόσιοι λειτουργοί αλλά και απλοί πολίτες δε σεβαστήκαμε το Σύνταγμα. Αποδεχθήκαμε ως «νομιμοποιημένη» την ανυπακοή. Η πόλωση που διαπιστώνεται μεταξύ των πολιτικών δυνάμεων και περνά και στο λαό, με άμεσες συνέπειες απαξίωσης των δημοκρατικών θεσμών, έχει τραγικές συνέπειες.

Ασφαλώς, για την αντιμετώπιση των προβλημάτων της λειτουργίας της δημοκρατίας μας, της οικονομίας και του έθνους μας, στη σημερινή μετανεωτερική εποχή της παγκοσμιοποίησης, η απλή κραυγή απόγνωσης δεν αρκεί. Οι δυνάμεις στο λαό και το έθνος υπάρχουν αλλά χρειάζονται αφύπνιση και ανάδειξη πολιτικών ηγεσιών, που θα ανταποκρίνονται στις ηθικές και πολιτικές απαιτήσεις του ρόλου τους. Και φυσικά όχι δημοκρατικούς Μεσοίς...

Νίκη Καλτσόγια
Ομ. καθηγήτρια

